

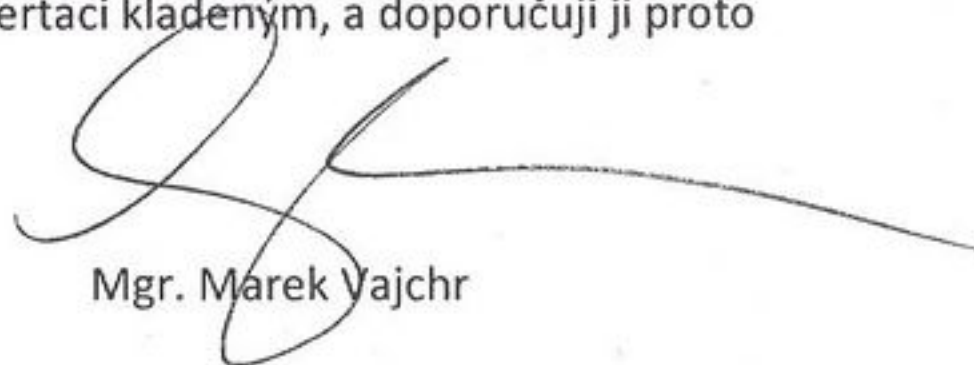
Posudek školitele k disertační práci Viléma Hakla

Viléma Hakla pokládám za velmi nesnadného studenta. Nikoli v tom smyslu, že by patřil ke studentům trpícím prokrastinací či sklonem ke konstruování vzdušných zámků a podobnými příznačnými diagnózami – pravý opak je pravdou. Co do plnění svých povinností byl Vilém Hakl po celou (nad minimální limit neprodlužovanou) dobu svého studia řešitelem až znepokojivě příkladným, který své povinnosti plnil nejenže v souladu s individuálním studijním plánem, ale každoročně tento plán s vervou a z vlastního zájmu překračoval. Co do publikační činnosti, účasti na konferencích či pedagogické výuky odpovídá Hakl ideálnímu profilu absolventa doktorského studia FAMU.

Potíže s Vilémem Haklem byly jiného rázu. Je to autor, který se dovede nekompromisně nadchnout pro svou vizi a sledovat ji s razancí a sveřepostí pro leckoho znepokojivou až podezřelou. Původnost nastoupené cesty, „probíjení se“ k jádru nekonvenčně situovaného problému pomocí „dobyvatelsky“ formulovaných hypotéz a leckdy s velkou smělostí postulovaných a riskantně vybalancovaných pracovních definic je metodou, jež rozhodně neimponuje hladkou elegancí způsobně uspořádaných klasifikací. Haklovu způsobu uvažování a jeho výrazové stylizaci je myšlenková učesanost bytostně cizí. Se svým tématem zápasí leckdy napohled drsnými chvaty, které však rozhodně nejsou projevem bezkonceptní agrese, ale naopak výrazem cviku, opírajícího se a tuhou a dlouhodobě dodržovanou disciplínou.

V průběžných rozhovorech o formovaném textu dizertace jsem měl možnost sledovat, jak houževnatě Vilém Hakl sleduje svou prvotní vizi a jak je zároveň otevřen možnostem se k ní přibližovat z různých stran skrze nově přicházející podněty. To, že některými z nich se v různých fázích svého zápasu o konečný výraz nechal unést či oslnit natolik, že určité téma nabylo v textu proporcí možná předdimenzovaných, a jinde naopak zbavil pojednané téma stop původních inspirativních podnětů do té míry, že se postup jeho úvah stával pro „nezasvěcené“ jen nesnadno dešifrovatelným, jsem vnímal – z rozhovorů s doktorandem vím, že sám si je těchto svých inklinací dobře vědom a boj s nimi intenzivně prožíval jako součást zápasu o finální text. Jsem rád, že stopy tohoto neošizeného zápasu v jeho disertaci zůstávají viditelné, neboť v tomto smyslu neuzavřené dílo je o to intenzivnější výzvou k četbě, domýšlení a interpretaci.

Haklův pokus rozkrýt pravidla jedné žánrové konvence prismatem osobitě nadefinovaného chaosu k sobě navázal řadu témat, jimž doktorand věnoval někdy důsažnější, někdy jen letmý, ale nikdy povrchní zájem. Čtenář tak může do Haklovy práce vstoupit na rozličných místech; prakticky odevšad bude moci s autorem vést třebaš ostrou, ale nikoli banální debatu. Domnívám se, že v tomto podstatném smyslu Vilém Hakl vyhověl požadavkům na disertaci kladeným, a doporučuji ji proto k obhajobě.

Mgr. Marek Vajchr